

מאיר, שמשון

בן מנשה וחכיבה. נולד ביום י"ד באדר א' תשי"ז (15.2.1957) בירושלים. כאן למד בבית-הספר היסודי 'בני עמי'. שנות-נעורו עברו עליו בקיבוץ כברי, ושם השלים את לימודיו התיכוניים. שמשון גדל במשפחה מרוכת-ילדים, בת אחת-עשרה נפשות, שסבלה ממצוקת דיור ופרנסה. כנסיכות אלו התפתחה אישיותו התמימה והענוה של שמשון. תכונותיו הנדיבות נתגלו בו כבר מילדות. היה ביישן, נחבא אל הכלים ומסתפק במועט. עם זאת, הראה תמיד פנים שוחקות ואהב 'לעשות חיים'. כשסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי, ביקש לצאת לעבוד כדי להקל מעט על הוריו. מעבידיו נקשרו אליו, והתפעלו מיושרו ומקנאותו לעבודה. אולם, תשוקתו של שמשון ללימודים היתה עזה והוא החליט לעבור לקיבוץ כברי ושם לסיים את לימודיו. הפרידה מירושלים, העיר שאהב והכיר בה כל רחוב וכל פינה, היתה קשה, אבל החלטתו היתה נבונה, שכן תקופת-שהותו בקיבוץ היתה המאושרת בחייו. קיבוץ כברי היה לשמשון בחזקת בית במלוא-מובן-המלה. כאן מצא את החברה של קבוצת 'אגוז', שאליה היה קשור בכל נימי-נפשו; כאן מצא סיפוק בעבודה במטע הבנות שלה הקדיש את מרב-מרצו; כאן התקשר למשפחתו המאמצת, שקיבלה אותו בחום, וכאן זכה גם להערכה על תכונותיו היפות.

מספרים עליו מחנכיו: "שמשון היה נער סגור ומופנם, חביב, חייכני וחברותי מאוד. נער שקט, רגיש, ועדין-נפש. מסור, אחראי, ממושמע ומסודר. לנו, המחנכים, היה קשה לדובב אותו, כי לא אהב לדבר על עצמו ועל בעיותיו. לא איש-דברים היה אלא איש העשייה, ובעשייה התגלו כישורונותיו ותכונותיו כאדם. הלימודים לא היו הצד החזק שלו. הוא לא אהב להאריך דברים בכתב או בעל-פה, אבל היה מפתיע לעתים בהברקותיו. לא-פעם, כשהתלכטנו בכעיה מחשבתית או מתמטית, הנה לפתע היתה נשמעת התשובה הקולעת מפי שמשון. הוא היה בעל אינטואיציה ובעל חושים טבעיים."

את כל-כולו הקדיש שמשון למטע הבנות. 'שמשון והבנות' — הפך לשם-דבר בקיבוץ. תמיד אפשר היה לראות אותו בכגדי-עבודה, מחייך וממהר בכל שעת-פנאי אל הבנות שלו. "לפעמים היתה לי הרגשה, " מספר מרכז המטע, "שכל אשכול בנות שנשלח לשיווק, היה בשביל שמשון כאילו הוא שולח את יצירתו הפרטית. כשהיכול היה מוצלח לא היה מאושר ממנו. כשחזר למשק לחופשות מן השירות, מיהר אל המטע. " שמשון התנדב גם לכל עבודה אחרת שנדרשה. מספר אבי: "רוח-התנדבות היתה טבועה בו. כשנדרשה עזרה, שמשון היה הראשון בתור. " הוא היה שד-עבודה, " מוסיפה רותק "וסחף גם את האחרים בהתלהבותו. " הוא היה מאוד גאה בקבוצת 'אגוז' אליה השתייך וטרח מאוד שזאת תהיה חברה שיהיה נעים לחיות בה. בידי של שמשון היו מפקידים את ביצוע פרטי הטיוול, או הטיפול כגינת הקבוצה — אפשר היה לסמוך עליו שיעשה הכל בדיוק מופתי.

בראשית נובמבר 1976 גויס שמשון לצה"ל והוצב לחיל-הרגלים. במסגרת שירותו שימש כלוחם-חי"ר בחטיבת גולני והשתתף במבצע ליטני. השירות בגולני היה תמיד משאת-נפשו וכשמבוקשו זה ניתן לו, עשה הכול כדי להיות ראוי לכך. כשרצו מפקדיו לשלוח אותו לקורס-מ"כים, סירב. בטענה שברצונו להיות חייל פשוט מן השורה — תגובה מאוד אופיינית לשמשון הצנוע בהליכותיו. מספרים חבריו ליחידה: "שמשון אהב לצחוק — וצחוקו היה מתגלגל על פני שטח האימונים כמוצב או באוהל. הכול היה איכפת לו. הוא ניחן במשמעת קפדנית. וכשהפלוגה הייתה בשלבים קשים של אימונים, הוא היה זה שהצליח לשמור על המורל. עם חיוך על השפתיים קיבל את הכול בחיוב."

ביום י"ז בטבת תשל"ט (16.1.1979) נפל במילוי תפקידו. הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל שבירושלים. השאיר אחריו הורים ושמונה אחים ואחיות.

במכתב-תנחומים למשפחה כתב מפקדו: "שמשון שירת כחייל לוחם ביחידה, מילא את תפקידו בצורה מעוררת כבוד וזכה לשבחים ממפקדיו. לאחרונה עבר קורס-נהיגה כפרס על הצטיינותו ביחידה. שמשון היה אדם צנוע, נחבא אל הכלים, חבר נאמן ומתנדב לסייע בכל מקום בו נדרשה עזרה. על כך אהבוהו ביחידה חבריו לנשק ומפקדיו כאחד."

קיבוץ כברי הוציא לאור חוברת לזכרו.